

Elegir entre la llibertat i l'esclavatge

written by Axel Schönberger | 31 d'agost de 2021

Reedició de l'article inicialment publicat el 6/2/2018

Tres-cents tres anys i quatre mesos i mig de submissió colonial no van aconseguir de trencar l'esperit de resistència de la nació catalana, almenys al tros originari de Catalunya –al País Valencià i a les Balears la política d'assimilació d'Espanya, operant segons l'antic lema *divide et impera*, ha tingut força èxit. Però aquest temps ha portat que les catalanes i els catalans se sotmetessin massa voluntàriament a les normes dels senyors espanyols, i que alguns semblessin disposats a perdre el coratge, encara que la lluita per una llibertat autoaconseguida, per la democràcia i per un estat de dret sense corrupció tot just hagi començat.

En els darrers mesos, el sistema jurídic espanyol ha perdut completament la seva legitimitat. Cal dir-ho ben clar: decisions fonamentals dels alts tribunals espanyols, igual que l'actuació de la fiscalia espanyola, han portat a un punt en el qual la justícia espanyola s'ha convertit en una justícia injusta. L'anomenat Tribunal Constitucional, els jutges del qual no són nomenats –tant abans com ara– per mèrits jurídics, sinó pels partits polítics segons la seva manera de pensar; que viola tant el dret espanyol com el dret vinculant internacional; que es pren la llibertat de concedir o de retirar drets humans *à la carte*; que no té solament poders legislatius, sinó també executius; que es pren la llibertat de prendre resolucions de gran abast que no tenen res a veure amb el recurs rebut, i que, d'altra banda, no decideix sobre recursos que ha acceptat mentre el motiu del recurs és actual, perd la seva credibilitat. Els alemanys haurien de pensar en els tribunals injustos del temps del nacionalsocialisme, als

quals, en la manera d'interpretar i d'aplicar el dret, Espanya s'hi acosta amb botes de set llegües. Hom només pot tenir l'esperança que, com li va passar a Slobodan Milošević, tots els jutges i fiscals, com tots els membres del govern espanyol que en aquests mesos i dies han tergiversat i violat arbitràriament el dret espanyol i l'internacional i que són responsables de milions de vulneracions massives dels drets humans, hagin de responsabilitzar-se dels seus fets davant d'un tribunal internacional, ja que la, en part corrupta, justícia espanyola mai els hi exigiria responsabilitats!

En tant que els partidaris d'una sobirania estatal catalana reconeixin la justícia espanyola i obeeixin també decisions clarament il·legals, perdran la partida i Espanya guanyarà. Per les catalanes i catalans, en canvi, la República Catalana i la llibertat les tenen a tocar, si les implementen conseqüentment. Però si actuen descoratjats i indecisos, si es deixen dividir i accepten les instruccions il·legals de l'Estat espanyol, les perdran i potser no tornaran a tenir una ocasió de fer efectiu el seu dret humà d'autodeterminació.

El dret humà d'autodeterminació del poble català no serà realitzable amb una obediència envers Espanya i els seus tribunals, sinó amb una massiva desobediència civil enfront de les autoritats espanyoles i una ignorància permanent de totes les instruccions jurídiques il·legals de les autoritats de l'Estat espanyol, que, degut al curs dels esdeveniments, ha perdut a Catalunya la seva legitimitat. Per part de la nació catalana, serà decisiu que la seva lluita per la llibertat segueixi sent sense ús de la violència. Es pot ser dur i decidit, però no ha de rebre danys ni una sola persona. Fins i tot a la vista de les mesures violentes i vulneradores dels drets humans per part de l'Estat espanyol, que hi ha hagut fins ara i que encara vindran, els catalans han de seguir reaccionant pacíficament, però amb tota la decisió.

En una confrontació política d'aquestes dimensions és molt humà que hi hagi actors que facin alguna fallada o que

demostrin feblesa. Només compta el resultat final. Des del 27 d'octubre del 2017, la part catalana ha comés els errors següents:

1. La submissió incondicional de la Generalitat de Catalunya i de tots els seus funcionaris i empleats sota el poder dictatorial de l'Estat espanyol.
2. Presentar-se a les eleccions del 21 de desembre de 2017 en tres llistes separades en lloc de fer-ho en una llista unitària, adequada a la situació excepcional.
3. L'ajornament de l'elecció del president català que estava prevista pel 30 de gener del 2018.

Abans del 27 d'octubre del 2017, l'Estat espanyol no tenia prou informació de com Catalunya podia ser administrada i governada. Ara sí la té. Però només està en situació de controlar i administrar efectivament Catalunya mentre les catalanes i els catalans hi col·laborin. No li seria possible de substituir a curt ni a mitjà termini centenars de milers de funcionaris competents, ni seria capaç de sobrepassar la barrera lingüística, si catalanes i catalans no els hi facilitessin a causa de la submissió idiomàtica apresada des de petits. Per la comunitat internacional allò que compta és qui controla efectivament el territori català. Mentre això ho faci l'Estat espanyol, ni el govern legítim de Catalunya ni el parlament català tenen cap perspectiva de poder exercir amb èxit el dret d'autodeterminació del poble català.

L'article 3 de la Constitució del regne d'Espanya del 1978, diu:

Art.3.

1. El castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat. Tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la.
2. Les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives Comunitats, d'acord amb els seus Estatuts.
3. La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques

d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.

Mentre les catalanes i els catalans, després de la proclamació –internacionalment vàlida– de la República Catalana del 27 d'octubre del 2017, encara acceptin aquesta Constitució, tindrien solament l'obligació de conèixer la llengua castellana (que a Alemanya generalment s'anomena «espanyol»), tenint en compte que la Constitució espanyola no indica cap norma (ni pot fer-ho!) de fins a quin grau han de dominar i «conèixer» aquesta llengua. Del seu dret d'usar-la no tenen per què fer-ne ús. No se'ls pot obligar a fer-ho, sinó que segons la Constitució espanyola tenen sempre el dret inapel·lable –especialment a Catalunya, i sobretot també els funcionaris i empleats de la Generalitat de Catalunya– d'usar exclusivament la llengua catalana. Si el govern espanyol –que segueix governant Catalunya amb plens poders dictatorials i amb suspensió de les instàncies democràtiques– fa preguntes als funcionaris catalans en llengua espanyola, aquests tenen el dret de contestar només en català. Tant segons la Constitució espanyola com segons els Pactes de Drets Humans no se'ls pot perseguir de cap manera judicialment, si fan ús del seu dret constitucional. No és que es neguin, en aquest cas, a contestar res, sinó que ho fan dins del marc que la Constitució els hi permet, en la seva llengua.

Si milions de catalanes i catalans usen consegüentment la llengua catalana en la vida civil i laboral, i també en el contacte amb estrangers usen altres llengües com l'alemany, l'anglès o el francès, Espanya en un sentit jurídic està lligada de mans, i no tindrà gaires possibilitats de controlar efectivament a llarg termini, ni de seguir espoliant la seva colònia catalana. Semblantment al moviment «Me Too», cal, si els independentistes van de debò, una acció explícita a respondre en català en qualsevol forma de comunicació escrita o oral amb tots els funcionaris públics (polítics, fiscals, jutges, policies i altres) espanyols, i un boicot de tots els

mitjans en llengua espanyola. Se'n podria dir també un moviment «Jo també!». «Mentre se'ns oprimeixi i se'ns robi la nostra llibertat, només respondré en català!» —«Jo també!».

L'Estat espanyol intenta, i no pas de manera maldestra, desunir i dividir els independentistes. Aquests, si volen tenir èxit, no han de tenir la fita d'imposar el programa del seu partit o de la seva llista electoral. Han de fer, primordialment allò que sigui útil i profitós per a Catalunya. En aquesta situació, això només pot ser, amb prioritat absoluta, la investidura del legítim 130è president de la Generalitat de Catalunya, que Espanya no estava legitimada per destituir, però que de fet li ha tret tots els poders. Qualsevol altra cosa seria una fallada imperdonable. La fita del Partit Popular és sotmetre Catalunya completament i per sempre, destruir les institucions catalanes, a llarg termini assimilar Catalunya a Espanya, i perpetuar l'espoli de Catalunya. Cada cessió per part dels catalans ajuda Espanya i perjudica Catalunya. No hi haurà cap compromís que sigui suportable per Catalunya, i seria un error creure que es pugui negociar una versió avantatjosa de l'Estatut d'Autonomia que permeti de seguir dins de l'Estat espanyol sense greus desavantatges. Per Catalunya és una qüestió de tot o res. Si Catalunya segueix dins d'Espanya, desapareixerà pel que fa a llengua i cultura, i políticament i econòmicament seguirà sent una colònia fàctica d'Espanya. Qui dóna a Espanya el dit petit, es trobarà que no li pren solament tota la mà, sinó que senzillament li pren tot. La proposta catalana d'un diàleg l'ha rebutjat i la seguirà rebutjant Espanya. Ara el poble català ha de respondre de la mateixa manera a les mesures repressives de la política espanyola i dels jutges que en depenen. No pot retirar el seu suport incondicional al 130è president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont. Ha de conjurar-se contra la repressió de l'Estat espanyol, violador dels drets humans, i realitzar, pas a pas, la implantació de la República Catalana.

Era i és fals haver ajornat l'elecció del president català adduint els plans repressius de les decisions injustes del Tribunal Constitucional espanyol. Catalunya no hi guanya res, però corre el risc de perdre-ho tot. Si els partits catalans que es pronuncien per la llibertat de Catalunya, per l'estat de dret i la democràcia, per la realització dels drets humans del poble català i per la formació d'una República Catalana volen aconseguir la seva fita, han de ser conseqüents i fer impertorbablement allò que cal fer. Han d'acceptar que, si cal, milers de dones i d'homes, polítics catalans, seran ficats en presons espanyoles com a presos polítics. No es pot tancar tot un poble. Per cada polític que Espanya empresoni violant greument el dret espanyol i els drets humans, n'han de venir dos de nous. Qui té por ja ha perdut. Valor entenimentat i la consciència que la causa justa vencerà, porten a l'èxit. Si Espanya segueix violant els drets humans i oprimint Catalunya com fins ara i encara en més gran mesura, es convertirà en un Estat pària que serà condemnat internacionalment de forma progressiva, com li va passar en altres temps a la República Sud-africana. Els costos econòmics per Espanya sobrepassaran aviat els 16 mil milions d'euros que espren cada any de la seva colònia catalana. Tot el més tard, quan els danys econòmics que tingui Espanya, a causa de les violacions dels drets humans, passin dels 160 mil milions d'euros a l'any, ja no podrà seguir oprimint Catalunya.

Faci el que faci el Parlament català, Espanya intentarà anul·lar-ho si va contra els interessos del Partit Popular. Per això, Catalunya no ha de reaccionar sempre a les ordres espanyoles i sotmetre-s'hi, sinó que ha de fixar ella el marc en el qual es produeixin els esdeveniments. ¿Espanya prohibeix al diputat electe Carles Puigdemont, sense antecedents penals i amb immunitat parlamentària, no solament la seva presència al Parlament català per fer ús dels drets actius i passius als quals té dret com a diputat, sinó que, a més, no permet ni una connexió, tècnicament possible, des de Brussel·les? Llavors el Parlament català s'ha de reunir a Brussel·les i invertir allà

el president català. Però no s'ha de sotmetre a la voluntat espanyola. Perquè aquesta vol guanyar temps ostensiblement, i amb martingales legalistes dur a una situació en la qual segons el dret dels senyors colonials una elecció de Carles Puigdemont estigui completament descartada.

Cal dir-ho clar: Qui, aquests dies i com a polític català, no estigui disposat a realitzar de manera dreturera el seu programa electoral i, si cal, anar a la presó, hauria de renunciar al seu mandat i deixar-lo per un altre. Ningú vol ser màrtir de gust. Però en la situació actual, a Catalunya li calen patriotes convençuts que, si cal, estiguin disposats al martiri. Els Srs. Oriol Junqueras i Carles Puigdemont ho eren i ho són. Per això, els hi correspon ja avui un lloc d'honor no solament a la història de Catalunya, sinó a la de tota Europa.

Traducció catalana de Pere Grau i Rovira (Hamburg).

Publicació

original:

<https://neue-debatte.com/2018/02/05/katalonien-die-wahl-zwischen-freiheit-und-knechtschaft/> (3 de febrer de 2018).